

ŐSZI HATOSOK

1.

Olykor cseperészik. Néha meg süt a nap.
A szőlő tőgyes lesz. Leves lesz a gyümölcs.
Biztatom jómagam: igyál és újra tölts,
mert hegyi pásztorom, virágod ágra kap
s magányos ajtódon a hírnév bekopog.
Elreppent verseid fénylik az alkonyok.

2.

Öklömnyi kis harkály, kicsi játszótársam
úgy sétálsz fejjel le, hogy szinte féltelek.
Lélkem léktornásza, lelöknek a szelek,
halálos forgásod, jaj, hogy meg ne lássam!
Lábadat mintázom, szárnodat formázom,
hogy át ne zuhanjak repülő hintámon.

3.

Reggel a mézes-báb édes szaga ébreszt.
Nem kell a kandalló, de elkél a szoba,
s egyre nyersebb a nap, mint az új mostoha.
Hová megyünk innen? — tőlem ne is kérdezd.
Versem csak elrepül. Senki sem emleget,
borzasfejű felhők hozzák künn a telet.

4.

Átlátszó lett a víz. Kékebb a hegygerinc.
Irunk iron nélkül. Szüretelünk némán.
Hold a bicskánk éle. Macska ül a létrán.
Valaki messziről kendővel erre int:
talán a kedvesem, talán a képzelet,
talán a halál maga, Istenkém meglehet.